

Debrecen, 1890. augusztus 5.–Budapest, 1975. május 9.

Szülei 174 kat. hold földön gazdálkodtak.

1908-ban a Debreceni Református Kollégiumban érettségizett. 1912-ben gazdaszoklevelet szerzett a Magyar Királyi Gazdasági Akadémián. 1924-től 1936-ig testvéreivel egy Debrecen városától bérelt háromezer kat. holdas birtokon gazdálkodott. 1936 után gróf Waldek Frigyes 1785 kat. holdas újfehértói birtokát bérelte. Fontos szerepet játszott Debrecen város társadalmi-politikai életében, 1935-ig a városi törvényhatósági bizottság tagja. 1918-tól közel két évtizedig a Debreceni Gazdasági Egyesület alelnöke, egyben az Országos Mezőgazdasági Kamara igazgatósági választmányának a tagja. Az Országos Mezőgazdasági Kamara 1927-ben felsőházi póttaggá választotta, majd 1931 és 1938 között a felsőház rendes tagja. Az 1930-as évek elejétől ellenzéki politikai magatartást tanúsított. Bár ő maga csak 1934-ben lépett be a Független Kisgazdapártba, már korábban szorosán együttműködött a párttal és Eckhardt Tiborral. 1934-1935-ben a Nemzeti Egység Pártja szélsőjobboldala – Gömbös helyi hívei – politikai hajszát indítottak testvére, Vásáry István polgármester ellen, s vele együtt őt is kiszorították a városi közéletből. Az 1935. évi választásokon az okányi kerületben 38, 62 százalékkal második helyen végzett. 1939-ben, a nádudvari választókerületben indult, de ezúttal is alulmaradt.

1944. október 19., Debrecen felszabadítása után tagja lett a városi nemzeti bizottságnak, amely december 16-án az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe delegálta. 1944. december 23-ától 1946. március 22-ig az Ideiglenes Nemzeti Kormány, majd a Tildy-, illetve a Nagy Ferenc-kormány földművelésügyi politikai államtitkára. E minőségében részt vett a földbirtokreform előkészítésében és végrehajtásában. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj vármegyei választókerületben ismét mandátumot szerzett. 1946. január 1-jétől a Földművelésügyi Minisztérium Állandó Gazdasági Szakbizottságának az elnöke. 1946. március 12-én a Független Kisgazdapárt Elnöki Tanácsa tizenkilenc társával együtt kizárta a pártból, de a mandátumát megtarthatta. Részt vett a Magyar Szabadság Párt megalapításában; az országos elnöki tanács tagja, a vidéki szervezés vezetője. A párt önfeloszlatása után, az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon a Magyar Függetlenségi Párt képviselőjelöltjeként a nagy-budapesti választókerületben szerzett mandátumot. A pártvezér Pfeiffer Zoltán külföldre távozása után rövid ideig a Magyar Függetlenségi Párt Politikai Bizottságának a tagja, majd 1947. november 18-án tizenegy társával együtt bejelentette az Országgyűlésben, hogy kilép az ellenzéki pártból. Az MFP mandátumait az Országos Nemzeti Bizottság 1947. november 20-i törvénytelen határozatával megszüntette; ezután végleg visszavonult a politikai élettől.

1951-ben államosították a földjét, és feleségével együtt kitelepítették a Pest megyei Jászkarajenőre. Tamás fiuk Kodály Zoltán, Fischer Annie és Zatureczky Ede közbenjárására elkerülte a kitelepítést. Kodály Zoltán segített abban is, hogy feleségével együtt átköltözhetett apósa Zeleméren lévő nyaralójába. 1953 után visszakerült Debrecenbe. 1956 októberében részt vett a Magyar Szabadság Párt újjászervezésében, emiatt novemberben letartóztatták, és három hónapig vizsgálati fogságban tartották. 1957 februárjában Dobi István közbenjárására – útlevéllal – külföldre távozhatott, a svájci Veveyben élő fiánál telepedett le. 1972-ben hazatért, 1973-ban államtitkári nyugdíjat állapítottak meg számára, haláláig abból éltek feleségével leányuknál és annak családjánál.